

РЕШЕНИЕ

№ 4462

гр. София, 04.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 01.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Ася Атанасова и при участието на прокурора МИРЧЕВ, като разгледа дело номер **5566** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.121, ал.2 вр. чл.197, ал.2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу решение № ПО-58/23.05.2012г. на директора на ТД на НАП [населено място], с което е оставена без уважение жалбата му вх.№ 24-13-667/18.05.2012г. срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх.№ 3166/15.05.2012г. на публичен изпълнител при ТД на НАП - С., дирекция „Събиране”, с което е наложен запор върху стоки в оборот по фактура №201409 от 15.05.2012г., фактура №067215 от 12.05.2012г. и фактура №005255 от 12.05.2012г. на обща стойност 448 543.37 лв.

В жалбата се поддържа незаконосъобразност на оспореното решение поради неправилно приложение на разпоредбата на чл.198, ал.1, т.4 ДОПК. Жалбоподателят посочва, че стоките, предмет на запора са собственост на трето лице «S. Sp.z.o.o.» W., В. 23/26, Р., V. PL [ЕГН], R.[ЕИК], за които стоки било поискано учредяване на режим 4200 пред митница Столична и разрешение за допускане на територията на друга държава-членка, което било отказано от митница Столична до уточняване на статута на стоките. Счита и, че по силата на чл.121, ал. 4 от ДОПК след изтичане на 4 месечния срок от налагането на запора обезпечителните мерки се считат за прекратени, а до моменти нито постановлението е отменено, нито стоките са освободени. Репликира наведеното приложение на чл.16, ал.5 от ЗДДС, който касаел вноса на стоките, не собствеността им. Учредяването на режим 4200 е според

жалбоподателя аргумент, че стоките са прехвърлени в собственост на полското дружество. В заключение претендира съда да постанови решение, с което да отмени оспореното решение на директора на ТД на НАП - С..

Ответникът Директора на ТД на НАП - С. оспорва жалбата, позовава се на чл.16, ал.5 от ЗДДС и че стоките към момента на вноса са под митнически режим, както и че в представената фактура пред митницата и НАП, е посочена банкова сметка, което не е на дружеството. Претендира отхвърляне на жалбата и юрисконсултско възнаграждение.

Конституираното като заинтересована страна полско дружество «S. Sp.z.o.o.» не изразява становище по делото.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

Факти по делото:

Относно предмета на спорните обезпечителни мерки – стоки в оборот, съгласно описани в постановлението фактури, се установяват следните факти и обстоятелства относно запорираните стоки:

С договор за международна покупко-продажба от 06.04.2012г. жалбоподателят, в качеството си на продавач, се е задължил да прехвърли на купувача «S. Sp.z.o.o.» L., P., W. city, B. street 24/26, собствеността на стоки, доставени от Т.. Постигнатите договорености между двете страни се считат приети с приемането от купувача на издадена търговска фактура, който може в двудневен срок от получаване на фактурата да направи възражение за вида, количеството и цената на стоките (чл.3 от договора). В противен случай, фактурата се счита за приета и е налице договореност за покупко-продажба на стоките. Издадена е от [фирма] доставчик на получател «S. Sp.z.o.o.» L. фактура № 113 от 13.05.2012г. с предмет описани артикули – дрехи на стойност 296 107, 35 щ.д.

За да изпълни договора си със «S. Sp.z.o.o.» L., жалбоподателят с идентични договори от 06.04.2012г., но в качеството си на купувач, се е договорил с „S. T.”, san. Ve tic L.. O. R. Mh G. S.. S., с „P. T.”, kumas tic ve san. L., I. и с K. T. S. K. относно покупко-продажбата на стоки между двете страни.

Във всички договори – чл.14 е посочено, че собствеността и рискът от погиване на стоките преминават върху купувача в момента на индивидуализирането на стоките и предаването им на превозвача.

С процесните фактури (стоките, предмет на които са запорирани), оформени от продавачите – турски търговски дружества, се прехвърля собствеността на описаните в тях стоки върху жалбоподателя съгласно чл.14 от подписаните договори. Стоката по фактура №067215 от 12.05.2012г., издадена от „S. T.”, е предмет на ЕАД № 12BG005800H007104 от 19.06.2012г. Стоката по фактура №201409 от 12.05.2012г., издадена от „P. T.”, е предмет на ЕАД № 12BG005800H007183 от 19.06.2012г. Стоката по фактура №005255 от 12.05.2012г., издадена от „K. T.”, е предмет на ЕАД № 12BG005800H007105 от 19.06.2012г. Като държава на получаване в митническите декларации е посочена Полша.

Както се посочи по-горе с фактура № 113 от 13.05.2012г. жалбоподателят е фактурирал на полското дружество „S. Sp.z.o.o.” L. стока с общо количество 109577кг на стойност 296 107.35 щ.д.

Стоката по фактура № 067215 от 12.05.2012г. е с количество бруто 14213.00 кг. на стойност 147238.10 щ.д. Стоката по фактура № 201409 от 12.05.2012г. е с количество бруто тегло 4531.00 кг. на стойност 107 106.80 евро щ.д. Стоката по

фактура № 005255 от 12.05.2012г. е с количество 2150.00 кг. на стойност 9986.30 щ.д.

Предметът на трите процесни фактури, издадени от напълно съвпада по номенклатура и количество с предмета на фактура № 113 от 13.05.2012г., издадена от жалбоподателя на «S. Sp.z.o.o.» L..

Приложени са международни товарителници, съгласно които стоката, предмет на фактура № 113 от 13.05.2012г е изпратена от турските търговски дружества на «S. Sp.z.o.o.» L. чрез [фирма] чрез превозвача [фирма].

Стоките са въведени в РБългария с цитираните по-горе ЕАД, като транспортното средство съвпада с това по международните товарителници.

Относно обжалвания акт:

С постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № 3166 от 15.05.2012г. на публичен изпълнител Л. П. при ТД на НАП - С. на основание чл.121, ал.1 вр. с чл.207 от ДОПК е наложен заповед за стоки в оборот по фактура №201409 от 12.05.2012г., фактура №067215 от 12.05.2012г. и фактура №005255 от 12.05.2012г. Видно от мотивите на постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки, същото е издадено по мотивирано искане на орган по приходите в ТД на НАП-С., приложено към административната преписка. В същото като обстоятелства за налагане на обезпечителни мерки се сочи възложена на дружеството ревизия със ЗВР № 1203298/23.04.2012г., в хода на която е установено, че ревизираното дружество през процесния период е получило доставки от контрагенти, идентифицирани като рискови, като общата стойност на ползвания данъчен кредит по доставките от тях е 569 595 лв. и съобразно вътрешни указания на ЦУ на НАП за предприемане на действия за противодействие на данъчни и осигурителни измами, целесъобразно било налагане на предварителни обезпечителни мерки. Очакваният размер на задълженията е посочен в искането общо в размер на 580 381, 05 лв. главница ДДС и лихви. В искането е посочено, че не са представени данни за имущественото състояние на ревизираното лице в указан срок, като е посочено, че лицето притежава стоки съгласно цитирани фактури, придружени с митнически декларации. Видно от мотивите на постановлението, при налагането на предварителните обезпечителни мерки е взето предвид наведено обстоятелство, че ще бъде затруднено събирането на бъдещи публични задължения в предполагаем размер от 580 381, 05 лв. Като част от административната преписка по издаване на постановлението е представена разменена кореспонденция между зам.директор на ТД на НАП-С. и началника на митница Столична, от която е видно, че стоките по описаните фактури – 740 колета, с получател [фирма], са задържана на митница Столична, с товарен автомобил СА 2071НА/С6244ЕР, под режим 4200, декларирани с 3 броя ЕАД от 13.05.2012г. Цитираните от митническите органи ЕАД не съвпадат с цитираната в писмото на зам.директора на ТД на П. ЕАД от 12.02.2012г.

Постановлението е съобщено на представител на жалбоподателя на 18.05.2012г. и оспорено с жалба по административен ред вх.№ 24-13-667 от 18.05.2012г.

Постановено е оспореното в настоящето производство решение № ПО-58/23.05.2012г. на директора на ТД на НАП [населено място], с което жалбата е оставена без уважение. По отношение на собствеността на стоките горестоящият административен орган е приел, че процесните фактури са издадени на името на жалбоподателя като купувач, поради което същият се явява техен собственик и твърденията му, че са на полското дружество са неоснователни. Направен е анализ от

решаващия орган за законосъобразно налагане на обезпечителните мерки.

Видно от съдържашата се в преписката обратна разписка решение № ПО-58/23.05.2012г. е съобщено на жалбоподателя на 04.06.2012г., поради което следва да се приеме, че жалбата вх.№24-13-667 от 04.06.2012г. е подадена в 7-дневния срок по чл.197, ал.2 ДОПК, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима. Независимо от това чия собственост са стоките в оборот, които са предмет на обжалвания заповест (въпрос по същество на спора), длъжникът като адресат на постановлението, съответно на потвърждаващото го решение, е легитимираното лице да оспорва обезпечителните мерки, а третото лице съгласно чл.197, ал.5 от ДОПК - доколкото заповестите вещи в деня на заповест са в негово владение.

Правни изводи на съда:

При служебната проверка на обжалвания акт, дължима от съда на основание чл.160, ал.2 от ДОПК вр. с чл.144, ал.2 от ДОПК съдът намира, че обжалваното решение на директора на ТД на НАП – С. е издадено от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия по чл.197, ал.1 ДОПК. Издадено е в съответната форма. Спазени са процесуалните разпоредби по издаването му и не са допуснати съществени нарушения, обосноваващи основание за незаконосъобразност и обявяване на нищожност. Същото се отнася и до контролирания с обжалваното решение акт – потвърденото постановление за налагане на обезпечителни мерки.

Що се отнася до спазването на материалноправните разпоредби при издаване на решението, респективно постановлението: По материалната им законосъобразност съдът намира следното:

Контролът на съда върху наложени обезпечителни мерки в производство по чл.197, ал.3 от ДОПК обхваща три хипотези на отмяна на обезпечителната мярка: 1) Когато длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, в която не попада случая, тъй като жалбоподателят не представя такова обезпечение; 2) Ако не съществува изпълнително основание, в случая също неприложимо, доколкото предстои издаване на ревизионния акт, мярката е предварителна или 3) Ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5, в която хипотеза попада разглеждания случай.

Ето защо съдът преценява дали при налагане на предварителните обезпечителни мерки са спазени изискванията по чл.121 и чл.195, ал.5 от ДОПК. Разпоредбата на чл. 121, ал.1 от ДОПК предвижда, че в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Допълнително изискване на чл.121, ал.3 от ДОПК вече не към основанието, а към вида на конкретните мерки, е да се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето, като ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършването от ревизираното лице дейност.

В случая е налице ход на ревизия, има мотивирано искане на публичен изпълнител, в което е обосновано, че събирането на задълженията за данъци ще се затрудни, ако не се наложи предварително обезпечение върху имущество на дружеството. Не са

представени, а са поискани, данни за друго имущество на ревизираното лице, което да послужи за обезпечение.

Основният спор е запорираните вещи собственост ли са на дружеството длъжник, че да могат да бъдат обект на обезпечителни мерки за негови задължения.

Единственото възражение на жалбоподателя за материалната незаконосъобразност касае собствеността на стоките по трите спорни фактури: фактура №201409 от 12.05.2012г., фактура №067215 от 12.05.2012г. и фактура №005255 от 12.05.2012г.

Установи се по делото, че е налице идентичност на предмета на фактура №201409 от 15.05.2012г., фактура №067215 от 12.05.2012г. и фактура №005255 от 12.05.2012г., по които [фирма] е получател от негови турски доставчици и на фактура №113/13.05.2012г., по които [фирма] е доставчик на «S. Sp.z.o.o.» L..

Въпросът за преминаване на правото на собственост върху родово определени вещи е уреден в чл.24, ал.2 ЗЗД - собствеността се прехвърля, щом вещите бъдат определени по съгласие на страните, а при липса на такова, когато бъдат предадени. По идентичен начин страните са постигнали съгласие за прехвърляне на собствеността и преминаването на риска от погиване в чл.14 от представените по делото договори: в момента на индивидуализиране на стоките и предаването им на превозвача. В случая стоките са индивидуализирани по вид и количество със спорните фактури. Стоките по фактури: фактура №201409 от 15.05.2012г., фактура №067215 от 12.05.2012г. и фактура №005255 от 12.05.2012г. изцяло съвпадат с предмет на фактура №113/13.05.2012г. Същата фактура е издадена и подписана от представител на жалбоподателя и съставлява редовен първичен счетоводен документ по смисъла на чл.7, ал.1 от Закона за счетоводството. Същата обаче не носи подпис на двете страни по договора от 06.04.2012г., поради което съдът не приема, че е налице индивидуализация, респ. прехвърляне на собствеността върху стоките по смисъла на чл.24, ал.2 ЗЗД. От друга страна, в чл.3 от договора от 06.04.2012г. страните са постигнали съгласие „договореностите да се считат за окончателно приети с приемането от купувача на издадената от продавача търговска фактура”. Т.е. индивидуализирането на стоките се извършва с «приемането от купувача на издадената търговска фактура». В случая няма данни за приемане на фактура №113/13.05.2012г. от купувача – полското дружество „S. Sp.z.o.o.” L.. По изложените съображения съдът приема, че липсва постигнато между страните съгласие по смисъла на чл.24, ал.2 ЗЗД.

Налице е обаче хипотеза за прехвърляне на правото на собственост върху стоките, предмет на трите спорни фактури чрез предаване на стоките на превозвача. Видно от приложените международни товарителници (CMR), които не са оспорени от ответника, същите са издадени на 12.05.2012г., т.е. на тази дата стоките са предадени на превозвача. В товарителниците като получател е посочено полското дружество „S. Sp.z.o.o.” L.. Като приложения към международните товарителници документи изрично е отбелязано прилагането на фактура №113/13.05.2012г. Съгласно чл.9, ал.1 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR) товарителницата удостоверява, до доказване на противното, условията на договора и получаването на стоката от превозвача. Ето защо следва да се приеме, че е налице удостоверено със съответния документ прехвърляне на правото на собственост на процесните стоки в хипотезата на предаване на стоката на превозвач на 12.05.2012г. Видно от посочване на превозвача в кл.16 от товарителниците и съответното превозно средство - CA2071HAC/6244EP, че то е

същото превозно средство - товарен автомобил СА2071НАС/6244ЕР, в което стоката е задържана на митница Столична, също така количеството колети със стоки по трите приложени товарителници с получател полското дружество „S. Sp.z.o.o.” L. (538+140+62 = 740 колета), съответства на количеството задържани в автмобила 740 колета стоки (писмо рег.№ 7012-0037/14.05.2012г. на началника на митница Столична). Тоест стоката е задържана при превозвача, при осъществяване на превоза с получател полското дружество. По изложените съображения тезата на жалбоподателя, че с издаването на фактура № 113/13.05.2012г., след като стоката вече е предадена на превозвач и като неин получател е посочено полското дружество „S. Sp.z.o.o.” L., съгласно оформени от превозвача товарителници, се подкрепя от представените по делото писмени доказателства.

В оспореното решение решаващият орган е приел, че стоките са собственост на жалбоподателя, тъй като е получател по фактура №201409 от 15.05.2012г., фактура №067215 от 12.05.2012г. и фактура №005255 от 12.05.2012г. Не е взето предвид обаче последващото разпореждане с тези стоки от жалбоподателя, след като ги е закупило от турските си контрагенти – продажбата им на полското дружество.

Неустановените в пълнота факти и обстоятелства относно разпорежданията със запорираните стоки, мотивирали органите по приходите да наложат спорното обезпечение, не съответстват на обективната действителност към датата на налагане на обжалваната обезпечителна мярка -15.05.2012г., поради което като е приел, че жалбоподателят е собственик на стоките в оборот към тази дата, публичният изпълнител, и след това и решаващият орган, са допуснали неправилно приложение на материалния закон. Тъй като предварителните обезпечителни мерки, предмет на постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх.№ 3166/15.05.2012г., са насочени към имущество, което към момента на налагане на запора на 15.05.2012г., не е собственост на жалбоподателя, то тяхното запориране за обезпечаване на задължения на жалбоподателя несобственик е незаконосъобразно. **Съгласно чл.198, ал.1, т.4 ДОПК заповор може да се наложи върху стоки в оборот, които са собственост на длъжника.**

В случая това изискване към налагането на обезпечителната мярка не е спазено и са запорирани стоки в оборот, които не са били собственост на длъжника към момента на налагане на запора. Оспореното решение и потвърденото с него постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх.№ 3166/15.05.2012г. следва да бъде отменени, като постановени при неправилно приложение на материалния закон.

Неоснователно е позоваването от ответника на чл.16, ал.5 от ЗДДС, понеже разпоредбата е относима само към това от кой момент, предвид спазване на разпоредбите на митническото законодателство, въвеждането на необщностни стоки на територията на РБ се счита за осъществен внос, но не и за това чия е собствеността им, което се определя от договореното между страните и правилата на частното право. В този смисъл състоятелно е възражението на жалбоподателя, че цитираната разпоредба касае вноса на стоките, а не собствеността им.

Само за пълнота на обсъждането на доводите на страните следва да се посочи, че неоснователно и неотнотимо към законосъобразността на постановлението и потвърждаващото го решение за наложените

предварителни обезпечителни мерки, е оплакването на процесуалния представител на жалбоподателя, че наложените обезпечителни мерки следва да се считат за прекратени предвид, че е изтекъл 4-месечния срок от налагането на запора. Действително, съгласно чл. 121, ал. 4 от ДОПК, когато в срок до 4 месеца от налагането на първата предварителна обезпечителна мярка не е издаден ревизионен акт, наложените обезпечителни мерки се смятат за прекратени, освен ако е направено искане за продължаването им пред административния съд по местонахождението на органа, наложил обезпечителната мярка. При направена служебна справка в деловодната система на Административен съд София град се установява, че подобно искане е направено, като с определение № 3952/10.09.2012г., постановено по адм.д. № 8739/2012г. съдът е продължил спрямо [фирма] действието на наложените с постановление изх. № 3166 от 15.05.2012 г. обезпечителни мерки до приключване на ревизионното производство, възложено със ЗВР № 1203598/ 23.04.2012 г. на орган по приходите при ТД на НАП – С. с издаване на ревизионен акт или акт за прекратяване на производството. Независимо от това въпросът за отпадането на действието на обезпечителните мерки не е част от въпроса за законосъобразността на тяхното налагане, който е предмет на настоящото дело, а е въпрос за законосъобразност на тяхното прилагане във времето.

При този изход на спора и на основание чл.161, ал.1 вр. чл.144, ал.2 ДОПК на жалбоподателя се дължат направените в производството разноси, но същият не е заявил искане в тази насока, поради което и с оглед диспозитивното начало в процеса такива не му се присъждат.

Воден от горното Административен съд – София град, I-во отделение, 6-ти състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] **Решение № ПО-58/23.05.2012г.** на директора на ТД на НАП [населено място] и **потвърденото с него постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх.№ 3166/15.05.2012г.** на публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място].

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.197, ал.4 ДОПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:
(Боряна Бороджиева)